

[Boligministeren.]

er helt à jour med den seneste udvikling, og det er jo en ærlig sag.

Det ærede medlem omtalte også de sociale boligsekskabers mulighed for at stå på egne ben, og herom har der været sagt mange vise ord, men når jeg tænker på det ærede medlems indledende økonomiske betragtninger om den samfundsmæssige investering, vil jeg tro, at uanset hvorledes man fremskaffer midler til at bygge for, er det en investering, og den investering må ses i sammenhæng med den samlede økonomiske investering; og selv om man ville frigøre midler ved pant i de boliger, man havde — noget, som har været drøftet så meget — vil det under en eller anden form udløse en økonomisk aktivitet, der skulle passes ind i hele billedet.

Det ærede medlem hr. Arne Larsen gjorde også nogle bemærkninger vedrørende det industrialiserede byggeri. Det ærede medlem kan da ikke undgå at bemærke den udvikling, der er sket på dette område. Jeg nævnte også før, at det for tiden repræsenterer ca. 45 pct. af det støttede boligbyggeri, og jeg mener, at det ærede medlem i hvert fald heller ikke er ukendt med, hvilken udvikling der er sket på dette område. Når det drejer sig om offentligt byggeri, institutionsbyggeri for ikke at tale om erhvervsbyggeri, er der jo sket en udvikling, som naturligvis i høj grad har været medvirkende til, at der ved den tilvækst til arbejdskraften — det er den manuelle arbejdskraft, det drejer sig om — hvis vi gør det op, som vi tidligere har gjort det ved at likvidere ledigheden og tage hensyn til den tekniske udvikling o. s. v. samt den forøgede arbejdsindsats på 30 pct., er kommet 60-70 pct. mere „ud af maskinen“, om jeg må sige det på den måde, og det skyldes naturligvis netop de byggeformer, som det ærede medlem omtalte.

Jeg er noget overrasket over, at det ærede medlem nævnte udtrykket „byggestop“. Jeg vil gerne spørge, om det ærede medlem kan påvise, at der nogen sinde har

været mere byggeri i gang end det, vi har nu — byggeri af enhver art — og så er det paradoksalt at tale om byggestop.

Igen omtalte det ærede medlem de meget ofte nævnte regler om overflytning af det støttede private byggeris kvota til de sociale boligselskaber — det private byggeris dyre udlejningsbyggeri, som det ærede medlem sagde. Det havde det ærede medlem næppe sagt, hvis han havde bemærket det, jeg sagde før. Hvis vi eksempelvis regner med et byggeprogram på 30.000 boliger og 60 pct. af disse, altså ca. 18.000 boliger, er enfamiliehuse, så er der til rest — bare for at holde os inden for dette tal på de 30.000 — ca. 12.000, og det ærede medlem nævnte selv, at det sociale boligbyggeris andel heraf var ca. 10.000. Hvor meget luksusbyggeri til luksuspriser er der så tilbage fordelt over hele landet? Jeg tror, man skal lade være med at stille problemet op på den måde, at alt andet byggeri end det sociale byggeri er luksusbyggeri til luksuspriser. Der er eksempler, hvor der kan påvises ganske betydelige priser, ganske betydelige lejer, i byggeri af den art, men det er vel også nok det udlejningsbyggeri, der har vanskelighed ved at blive udlejet. Det er vel også de gengangere, vi møder i annoncerne, der i høj grad præger den indstilling, vi har over for dette byggeri. Men altså, den væsentlige del af det fuldførte byggeri er parcelhusbyggeri, og det er kun mindstparten, der er udlejningsbyggeri.

Ja, der kunne såmænd være anledning til at gøre endnu adskillige bemærkninger om meget af det, der er sagt. Jeg vil foreløbig slutte med at sige, at vanskelighederne består også i at indpasse det samlede byggeri i et investeringsprogram, et investeringsprogram, hvoraf landets samlede byggeri udgør en så væsentlig faktor. På den ene side har man talt om, at der var for meget byggeri, på den anden side om en udvidelse af byggeprogrammet. Ja, hvis man kan se helt bort fra investerings- og kapacitetsproblemer, så er det ligetil, men jeg vil gerne spørge: hvilket medlem i denne sal